

★ ΠΙΝΕΛΙΕΣ ★

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Ἀφιερωμένο σὸν ποιητὴ
Στέφανο Μαρτζώκη

Μοῦ φαίνεται ἡ μικρούλα μου, ὥσάν τριανταφυλλάκι,
π' ἀεροδέρνεται ψηλά εἰς τὴν τριανταφυλλιά
κι' ὅλο πηδαῖο χαρούμενο σ' ἓνα ψιλό κλαράκι
στοῦ ἡλίου τὴ χαρά.

Μὰ τ' ἄγρια μου τὰ δάχτυλα φτεροχτυποῦν, λυσσᾶνε
κι' ἀλαίμαργα ψαρεύουνε σὲ κῆμα σαρκικό.
Κ' ἡ ἀπαλὲς καρδοῦλες μας ἄγρια, φριχτὰ χτυπᾶνε.
—Μαρτζώριο τρομερό!—

ΗΛΙΟΣ

Μέσα σὸν πλούσιον ἥλιο
δεντρᾶκι κλαδεμένο
γυρεύει τὸ καῦμένο
ὀλίγο φῶς θερμό.

Καὶ τὰ ξερὰ κλωνάρια,
ὥσά γιγάντιο χέρι,
ἀπλώνει πρὸς τ' ἀγέρι
καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸ

—Ἀὔριο, μοῦ λέει, θὰ νάχω
καὶ γὼ διὸ τέτα φύλλα
καὶ μ' ἄγρια ἀνατριχίλα
ἡλίου σταξιές θὰ πιῶ »

Καὶ γὼ τοῦ λέω : — Δεντρὶ μου
δὲν πιθυμᾶω νὰ ζήσω
τὸν ἥλιο ὃν δὲν ρουφήσω
ὀλάκερον ἐγὼ !

ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Τὰ πράσινα, τὰ πράσινα, ὅπου ρουφᾶν τὰ μάτια,
τὸ πρόσωπο τῆς κοπελιάς, πὺλ λάμπει μπρὸς στὴ δύσι
καὶ τῶν πουλιῶν τὸ λάλημα στὰ κρύφια μονοπάτια,
κι' ὅλα τὰ ὄρατα, πλοῖοιο νηοί, σ' ἔχουν περιστολλήν.

Καί, γύρω σ' ὅλα τὰ ὄμορφα, τὸ κῆμα τὸ γαλίζο
καί, μέσα στὰ χωράφια σου, τὸ πράσινο τὸ κῆμα
μὲ κάνουνε καὶ πάντα μου γιὰ σὲν ἀναστενάζω,
γιατί σ' εὐθελὰ νὰ ζῶ, σ' εὐθελὰ καὶ μνήμα...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Ἀπὸ τὸ λεύκωμα τῆς Ἀδὸς Τ. Γ.

Τῆς ἀρετῆς ἡ ἀπόκοσμη γαλήνη κι' ἡ εὐμορφία
Ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς ἡ περὶ χλωμὲς ἀχτίδες
Σκοποὶ πὺλ ζοῦν καὶ σβύνουνε σὲ μιὰ μόνον νυχτιά
Ἰσκιων χοροὶ κι' ἰσκιων χαρὲς καὶ τῶν Νυμφῶν ἡ χάρις
τὴ νύχτα σὺν χορεύουνε μ' ἀτίμητο καμάρι
σὲ μιὰ στιγμή ζυμώθηκαν. Καὶ πλάσθηκαν, Παρθένα,
ἀπ' τοῦ γιονλιοῦ τὴ μυρωδιά
καὶ τοῦ Ρυθμοῦ εἰσαί γέννα.

Ι. Δ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΔΑΜ

Εἰδιάβασα τὰ ἐξῆς περίεργα : Ὁ Τζῶν Μπράντυ,
Ἐπλουσιώτατος ἐργολάβος τῶν δημοσίων ἔργων εἰς
τὴν Βαλτιμόρην, ἀνήγειρεν εἰς τὸ κτήμα του μνη-
μεῖον εἰς τὸν Ἀδάμ. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψευς τοῦ
μνημείου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή : « Ἡ στήλη
αὕτη εἶνε τὸ πρῶτον μνημεῖον τὸ ἀνεγερθὲν ἐν Ἀ-
μερικῇ εἰς μνήμην τοῦ Ἀδάμ τοῦ πρωτοπλάστου ».

Δὲν ἐσκέφθην ἐπὶ πολὺ νὰ εἰρῶ ὅτι ὁ Τζῶν
Μπράντυ εἶνε ἓνας ἐξυπνος ἄνθρωπος. Ἀφοῦ εἶδεν
ὅτι ὡς ἐργολάβος τῶν δημοσίων ἔργων τῆς Βαλτι-
μόρης δὲν ἡδυνήθη νὰ θίξῃ τὴν δόξαν, ἐσκέφθη νὰ
ἀποκτήσῃ τὴν πολυπόθητον φήμην μὲ κάτι παρά-
δοξον. Καὶ ἀνήγειρε μνημεῖον εἰς τὸν πρωτόπλα-
στον βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι μία τοιαύτη
ἰδιοτροπία θὰ ἔκαμνε θόρυβον. Καὶ ἰδοὺ ὅτι δὲν ἀ-
πέτυχεν ὁ ἀγαπητὸς Τζῶν. Ὅλοι αἱ ἐφημερίδες
ἔγραψαν περὶ αὐτοῦ. Ὁ Τζῶν ἐξησφάλισεν οὕτω
καὶ τὴν ὑστεροφημίαν. Ποῖος διερχόμενος ἀπὸ τὴν
Βαλτιμόρην δὲν θὰ λέγῃ δεικνύων τὸ κτήμα τοῦ
ἐργολάβου τῶν δημοσίων ἔργων : « Ἐδῶ εἶνε τὸ
μνημεῖον τοῦ Ἀδάμ ».

Ἄλλ' ὁ κύριος Μπράντυ ἔπρεπε νὰ ἀνεγείρῃ
μνημεῖον εἰς τοὺς πρωτοπλάστους, ἔχι εἰς τὸν πρω-
τόπλαστον μόνον ἂν θέλετε μάλιστα ἔπρεπε νὰ
ἀνεγείρῃ τοιοῦτον μνημεῖον μόνον εἰς τὴν Εὐάν.
Διότι ὁ κόσμος εἰς αὐτὴν ὀφείλει τὴν εὐτυχίαν
του. Μὴ σᾶς φανῇ παράδοξον. Ἐὰν ἡ Εὐὰ δὲν ἔ-
τρωγε τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν θὰ εἴμεθα σή-
μερον τὰ δυστυχέστερα πλάσματα. Θὰ ἐξοῦσαμεν
αἰωνίως ! Φαντάζεσθε αὐτὴν τὴν ποιήν ; Αἰωνία
ζωή ! Νὰ εἰσθε καταδικασμένοι νὰ ἀκούετε αἰω-
νίως τὸν κ. Βδ:λλόπουλον κηρύσσοντα εἰς τὸ Ζάπ-
πειον νὰ βλέπετε αἰωνίως τὴν ἀσφαλτόστρωσιν
τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, διότι μὴ νομίζετε ὅτι ἡ
ἀσφαλτόστρωσις θὰ τελειώσῃ ποτέ ; νὰ βλέπετε
διαρκῶς τὴν ἰδίαν σελήνην καὶ εἰς ἔχετε ρευμα-
τισμοὺς ἢ καρκίνον νὰ ὑποφέρετε πάντοτε. Ὡ !
αὐτὸ τὸ πάντοτε ! Εἶνε τόσο βαρὺ καὶ ἀβά-
στακτον ὅταν σημαίνῃ διαρκεῖαν ὀδύνην, ὅσον γλυκὺ
εἶνε ὅταν εἶνε ἡδονή. Καὶ εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ Εὐὰ
συνέτριψε τὸ πάντοτε τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ὁ
κόσμος ἔχει περισσότερας πικρίας καὶ διὰ τοῦτο
εἶνε εὐτυχής ὅτι δὲν ζῇ μέσα εἰς ἓνα τρομερὸν
πάντοτε.

Ἡ ἀπερίσκεψία τῆς Εὐᾶς ὑπῆρξεν ἡ σωτηρία
τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν ἡ ἀπερίσκεπτος ἐκείνη
κυρία δὲν ἔτρωγε τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, θὰ
ὑφίσταμεθα σήμερον μαρτύρια ἀνεκδιήγητα. Ἡ ἀ-
πώλεια τοῦ Παραδείσου εἶνε ζημία ἀναξία λόγου
ἀπέναντι τοῦ κέρδους τοῦ προκύψαντος ἐκ τῆς ἀ-
μαρτίας. Ἡ ἔλλειψις ἐνὸς Παραδείσου εἰς τὸν ὁ-
ποῖον νὰ παραθερίζωμεν μετὰ θάνατον, εἶνε ἔλλει-
ψις ἀπασχολοῦσα μόνον τοὺς νηστεύοντας τὰς δια-
κοσίας ἡμέρας τοῦ ἔτους. Ἡ πλειονότης ὅμως ἀ-
διαφορεῖ, διότι ἡ πλειονότης εἶνε τῆς γνώμης ὅτι
μόνον εἰς τὴν ζωὴν πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς τὰ μέσα
νὰ παραθερίσῃ κατὰ τὴν περίοδον τῶν κυνικῶν καυ-
μάτων. Καὶ ἡ πλειονότης εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ
τὴν Εὐάν, ἡ ὁποία ἔχασε τὸν Παράδεισον, τὸν ὁποῖον
τώρα αἱ ὀμόφυλοι της φέρουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των.

ΤΙΜΟΣ ΜΟΡΑΪΤΙΝΗΣ